

- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Brak selektywności

Zdaniem skarżącej brak jest selektywności zarówno *de iure*, jak i *de facto*. Nawet gdyby założyć, że § 22 lit. c) ÖSG prowadzi do odstępstwa od systemu referencyjnego, to odstępstwo to jest uzasadnione logiką i strukturą wewnętrzną systemu wspierania zielonej energii.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Nadużycie władzy

Gdyby przewidziany środek mimo to został uznany za pomoc państwa, zdaniem skarżącej byłyby objęte zakresem zastosowania wytycznych Wspólnoty dla pomocy państwa na ochronę środowiska: w każdym razie należy dokonać analogii między zgłoszoną dopłatą wyrównawczą, o której mowa w § 22 lit. c) ÖSG, a regulami kontroli ulg w odniesieniu do podatków energetycznych uregulowanych w prawie wspólnotowym zgodnie z rozdziałem 4 wytycznych; w konsekwencji dopłata wyrównawcza powinna zostać zatwierdzona na podstawie takiej analogii. Obok analogicznego zastosowania wytycznych możliwa byłaby analogia do art. 25 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący nierównego traktowania przez Komisję Europejską sytuacji porównywalnych w świetle prawa konkurencji

Zdaniem skarżącej powstaje pytanie, dlaczego sytuacje porównywalne w świetle prawa konkurencji — tu wskazuje ona na podobieństwo pomiędzy ÖSG a niemiecką ustawą o energiach odnawialnych w szczególności w odniesieniu do skutków gospodarczych i w zakresie konkurencji — są traktowane w oczywistej odmienny sposób. Jest to niezgodne z ogólną zasadą równego traktowania.

Odwołanie wniesione w dniu 26 maja 2011 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-268/11 P)

(2011/C 232/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall oraz B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonja, Niemcy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji;
- obciążenie obu stron własnymi kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami niniejszego odwołania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa Unii poprzez błędną wykładnię art. 4 załącznika V do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”)

— Po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej, naruszając prawo Unii oraz wbrew utrwalonemu orzecznictwu, dokonał wykładni art. 4 ust. 1 załącznika V do regulaminu pracowniczego w taki sposób, jak gdyby nie regulował on kwestii przeniesienia roszczeń urlopowych w przypadku długiej choroby.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa Unii poprzez błędne pod względem prawnym określenie zakresu stosowania oraz skutków art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego.

— Po drugie, Sąd do spraw Służby Publicznej, również naruszając prawo Unii i wadliwie uzasadniając, błędnie zinterpretował zakres stosowania art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego jako ogólny obowiązek instytucji do zagwarantowania pracownikom w zakresie wszystkich warunków pracy w dziedzinie bezpieczeństwa przynajmniej standardów określonych w dyrektywach uchwalonych na podstawie art. 153 TFUE. Artykuł 1 lit. e) ust. 2, który został wprowadzony w ramach reformy regulaminu pracowniczego w 2004 r., ma na celu jedynie zlikwidowanie luki w zakresie brakujących w regulaminie pracowniczym przepisów o charakterze technicznym dla zagwarantowania zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w siedzibie instytucji (np. ochrona przeciwpożarowa, środki niebezpieczne, wentylacja, ergonomia itd.). W ten sposób regulamin pracowniczy zezwala odtąd na stosowanie minimalnych standardów określonych w dyrektywach względnie w przepisach prawa krajowego uchwalonych w ich wykonaniu. Przepis ten jednak nie może i nie powinien dotyczyć uregulowanych ostatecznie przez prawodawcę regulaminu pracowniczego warunków pracy w zakresie przenoszenia prawa do zaległego urlopu oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Sąd do spraw Służby Publicznej, dochodząc do takiego wniosku, nie tylko naruszył dane przepisy regulaminu pracowniczego oraz orzecznictwo Sądu, lecz także zasadę pewności prawa.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa procesowego

— Po trzecie, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo procesowe, ponieważ zbadał z urzędu — jako pierwszy zarzut skargi — naruszenie art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego i *de facto* pozbawił mocy obowiązującej przepis regulaminu pracowniczego, mimo że nie podniesiono zarzutu niezgodności z prawem i nie umożliwiono Radzie i Parlamentowi Unii Europejskiej przystąpienia do sprawy.